

ΛΑΪΚΟΙ ΣΥΝΘΕΤΑΙ
ΚΑΙ
ΛΑΪΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
ΤΑ ΜΑΓΚΙΚΑ ΚΑΙ ΤΑ ΡΕΜΠΕΤΙΚΑ

(Τὰ μεράκια καὶ οἱ καϋ-
μοὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ)

Β'

Δημοσιεύουμε καὶ σήμερον μερικὰ ἀκόμη λαϊκὰ τραγούδια τῶν λαϊκῶν συνθετῶν κ. κ. Π. Τούντα καὶ Μάρκου Βαυθακάρη.

Τὰ τραγούδια αὐτὰ θὰ τ' ἀκούσετε νὰ τραγουδιῶνται σ' ὅλες τὶς ἀθηναϊκὲς γειτονιές, σ' ὅλα τὰ λαϊκὰ κέντρα. Εἶνε γεμάτα καϋμὸ καὶ μεράκι. Κυκλοφοροῦν ἀκόμα καὶ σὲ πλάκες φωνογράφου.

Εἶνε οἱ πλέον προσφιλεῖς σκοποὶ τοῦ λαοῦ, θγαλμένοι ἀπὸ τὴ ζωὴ του, τὰ ντέρτια του καὶ τὰ μεράκια του.

Νὰ πρῶτα-πρῶτα δυὸ ζεϊμπέκικα τραγούδια τοῦ κ. Μάρκου Βαυθακάρη:

ΑΝΤΙΛΑΛΟΥΝ Η ΦΥΛΑΚΕΣ

Ἄντ.λαλοῦν ἡ φυλακὲς
τὸ Μπουρτζὶ καὶ ὁ Γεντί-Κουλές
ἀντιλαλοῦν δύο σύρματα
Τσιγγροῦ καὶ παρατήγματα.

Ἄν εἶσαι μάνα καὶ πονῆς
ἔλα στὴ δίκη νὰ με δῆς
ἔλα πρὶν με δικάσουνε
κλάψε νὰ μ' ἀπαλλάξουνε.

Τὸ σκότος καὶ ἡ φυλακὴ
εἶνε μεγάλο λαζωνί.

ΚΑΝΤΟΝΕ, ΣΤΑΥΡΟ, ΚΑΝΤΟΝΕ

Κάντονε, Σταῦρο, κάντονε
βάλτου φωτιά καὶ καύτονε
δῶσε τοῦ Γιώργου τοῦ τρελλοῦ
τοῦ μάστορα τοῦ ξυλοφροῦ.

Τράβα, ρὲ Γιάννη ἀραμπατζῆ
ποῦσε μαγγιῶρος ντεκετζῆς
δῶσε τοῦ Νικολάκη μας
νὰ βγάλῃ τὸ μεράκι μας.

Ντζοῦρα δῶσε τοῦ Μπάτη μας
τοῦ μόρτη τοῦ μερφιάντη μας.

Ἰδοὺ ἀκόμη ἕνας χορὸς καρσιλαμάς τοῦ κ. Π. Τούντα:

ΓΙΑ ΜΙΑ ΧΗΡΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑΡΑ

Σ' ἕνα μαχαλᾶ βοῆκα ἕνα μπελᾶ
μὲ μιὰ χήρα παιχνηδιάρρα
μπαλέχηκα τρελλᾶ,
ἄχ, μ' αὐτὴ δὲν δίνει διάρα,
παίξει καὶ γελᾶ.

(Ρεφραῖν)

Χήρα μαυροφορεμένη
μὲ τὸ μέλι ζυμομένη
ἔλα μάνα μου νὰ φιλήσω τὰ χειλάκια σου,
ἔχω στὴν καρδιά μου λαύρα
θὰ σοῦ βγάλω πειὰ τὰ μαῦρα
κι' ὅλο κόκκινα θὰ ντύσω τὸ κορμάκι σου.

Μέσα σ' ἕνα στενὸ νύχτες ἀγρυπῶ
γιὰ μιὰ χήρα παιχνηδιάρρα
εἴκοσι χρονῶ.

Ἄχ, μιὰ κούκλα, μιὰ χαδιάρρα,
μάνα μου, πονῶ.

(Ρεφραῖν)

Χήρα μαυροφορεμένη κ.λ.π.

Τοῦ ἴδιου συνθέτου εἶνε κι' ὁ παρακάτω ἀράπικος χορὸς:

ΣΤΗ ΔΡΑΠΕΤΣΩΝΑ

Στὴ Δραπετσώνα μιὰ κούκλα μέχει κάφει
μιὰ κοριτσάρα τσαχλίνα λυγερή,
μέσ' τὴν καρδιά μου γιανκίνοι ἔχει ἀνάψει
κι' ἀφοῦ τὸ ξέρει μοῦ κάνει τὸ βαρύ.

Γλυκειὰ Δραπετσωνίτισσα, πολλές φορές ξεγύχτησα
γι' αὐτὸ τὸ ἀφράτο σου κορμί
θὰ πίνω οὔζο μπόλικο, θὰ κάνω καὶ τὸ ζόρικο
γιὰ σὲ κουνλίτσα μου μικρή. Ἄ, ἄ, ἄ.

(Ρεφραῖν)

Ἄχ! ἀφράτη μου κοκόνα μέσ' ἀπ' τὴ Δραπετσώνα,
μὲ πεθαίνει αὐτὴ ἡ γλυκειὰ σου γλώσσα,
τὰ σκέρτσα σου τὰ τόσα μὲ κάνουν νάμεθῶ,
στὸ σεβντά σου, καλέ μου, στὰ φιλιὰ σου
νὰ πεθάνω, κουνλίτσα μου ποθῶ.

Στὴ Δραπετσώνα θάρθῶ ἕνα βραδάκι
καὶ θὰ μεθύσω μ' οὔζο στὰ καλά,
θὰ τραγουδήσω ν' ἀκούσης τὸ μεράκι
τί πόνω ἔχω γιὰ σένα στὴν καρδιά.
Ἄμάν, βρὲ κοριτσάρα μου μπαρμποῦνη, μπαρμποῦνάρρα μου,
θὰ πίνω οὔζο μπόλικο, θὰ κάνω καὶ τὸ ζόρικο
γιὰ σὲ ναζιάρρα μου γλυκειά.

(Ρεφραῖν)

Ἄχ! ἀφράτη μου κοκόνα κ.λ.π.

Ἔργα τοῦ κ. Τούντα εἶνε ἐπίσης καὶ τὰ παρακάτω ζεϊμπέκικα. Ἀπολαύσατέ τα:

ΜΕ ΖΟΥΡΝΑΔΕΣ ΜΕ ΝΤΑΟΥΛΙΑ

Πῆρα δεκαοχτὼ χιλιάδες ἀπ' τὸ μπακαρᾶ
νὰ γλεντήσω μὲ ζουρνάδες θέλω μιὰ φορὰ
μὲ ζουρνάδες καὶ νταούλια καὶ καλὸ κρασί
κι' ὄμορφα κορίτσια θέλω, νὰ ζωὴ χρυσή.

(Ρεφραῖν)

Μι' Ἀθηναία, μιὰ Συρνια καὶ μιὰ Συριανή,
θέλω κι' ἀπ' τὴν Πόλι νάχω μιὰ Ταταυλιανή.
Τὶς ταβέρνες ὅλες βόλτα θὰ τὶς πάρω καὶ θὰ πῶ
καὶ θ' ἀρχίσω σὰν καὶ πρῶτα πάλι νὰ μεθῶ,
μὲ ζουρνάδες, μὲ νταούλια καὶ καλὸ κρασί
κι' ὄμορφα κορίτσια θέλω, νὰ ζωὴ χρυσή.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 55)

Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΗΣ ΓΚΡΕΤΣΙΝ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 17)

— Κι' αν ακόμη δεν ήμουν πριγκήπισσα, θά μ' αγαπούσατε τὸ ἴδιο;

— Θά σὰς αγαπούσα περισσότερο!...

— Αὐτὸ μὲ κάνει τόσο εὐτυχισμένη!... ψιθύρισε ἡ Μαλθίνα Φουζέρ.

— Γιατί; ἀπόρησε ὁ Σερβιέ.

Ἐκείνη τὸν κύτταξε θαθεῖα στὰ μάτια.

— Ἐπιμένετε νὰ τὸ μάθειε; τὸν ρώτησε.

— Μὰ βέβαια!

— Ἔ, λοιπὸν, δὲν εἶμαι ἐκείνη πού νομίζετε.... Εἶμαι...

Κ' ἡ Μαλθίνα Φουζέρ ἔσκυψε τὸ κεφάλι δακρυσμένη.

Ἐκείνη τῆ στιγμῆ, ἕνας γκροὺμ χτύπησε τὴν πόρτα κι' ἔδωσε ἕνα τηλεγράφημα στὸν Ραούλ Σερβιέ.

— Σὰς γύρευα παντοῦ... τοῦ εἶπε.

Ἐκείνη καθόταν μπροστὰ ἀπὸ τὸν κρυστάλλινο καθρέφτη τῆς τουαλέτας. Ἄνοιξε λοιπὸν τὸ τηλεγράφημα κι' ἀπότομα χλώμιασε. Ἡ Μαλθίνα Φουζέρ, ἀνήσυχη κύτταξε τὸν καθρέφτη, ὅπως καθόταν κοντὰ του καὶ μ' ἕνα τρόμος στὴν καρδιά, διάβασε μέσα στὸ γυαλὶ τὸ κείμενο τοῦ τηλεγραφήματος πού εἶχε ὡς ἑξῆς:

«Ντέτεκτιβ Ραούλ Σερβιέ

ἐπὶ τῆς «Ἀκουϊτάνιας»,

Συλλάβετε τυχολιώτρια Μαλθίνα Φουζέρ, παρουσιάζομένην ὡς πριγκήπισσα Γκρετσίν. Ομοιότης καταπληκτικῆ. Παραδώσατέ τὴν γαλλικὸν προξενεῖον Βομβῆς.

Ἄνρι Ρισάρ

Διευθυντῆς τῆς Ἀστυνομίας»

Ἡ ψευτοπριγκήπισσα μ' ἕνα πήδημα θρέθηκε ὄρθια, ἄνοιξε τὴν τσάντα τῆς κι' ἔβγαλε ἕνα πιστόλι. Μὰ τὴν ἴδια στιγμῆ ὁ Ραούλ Σερβιέ τῆς ἄρπαξε τὸ χέρι. Ἐπειτα, μ' ἕνα παράξενο χαμόγελο, πήρε τὸ πιστόλι καὶ τὸ τηλεγράφημα καὶ τὰ πέταξε ἀπὸ τὸ ανοιχτὸ φινεστρίνι στὸν ὠκεανό...

Ἡ Μαλθίνα Φουζέρ, στήριξε τὸ κεφάλι τῆς στὸ στήθος του. Κι' ἐκείνος τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του μὲ τρυφερότητα, βέβαιος πὼς θά ξανάρχιζε μαζί του, ἐκεῖ κάτω στὶς Ἰνδίες, μὴ καινούργια ζωῆ.

ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΡΧΕΤΑΙ Ι...

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 52)

Στὴ νεκρικὴ σιωπῆ πού ἀπλωνότανε, ἀκούστηκε ξαφνικὰ ὁ ἦχος θημάτων ἦταν ὁ δεῦτερος Ἀρχιερέας, πού ἔφτασε τρέχοντας.

Ἐκεῖνος ἀπλώσε τὸ χέρι του.

— Θαῦμα! φώναξε ὁ Ἀρχιερέας. Ὁ μέγας Ραμσῆς ἔγινε καλὰ σηκώθηκε ἄξαφνα ἀπὸ τὸ στῶμα του, σὰ νεὸς εἴκοσι χρόνων καὶ τὴν αὐγὴ διάταξε νὰ ἐτοιμάσουν νὰ ἔγῃ κινήσι. Καὶ προσκαλεῖ καὶ σένα, ὦ ὦρε, νὰ πᾶς μαζί του γιὰ νὰ σοῦ δείξη τὴν εὐνοιά του. Μὰ δὲν ἀπαντᾶς, ὦ ὦρε, ρώτησε ἀπορῶντας ὁ Ἀρχιερέας.

— Δὲ βλέπεις πού πέθανε! ψιθύρισε ὁ σοφὸς γιατρός τοῦ Καρνάκ.

Ἰδέτε τώρα πόσο μάταια εἶνε τ' ἀνθρώπινα ὄνειρα μπρὸς στὶς βουλῆς τοῦ Παντοδυνάμου πού τὶς χαράζει μὲ γράμματα ἀπὸ φωτιά ἀπάνω στοὺς οὐρανούς.

ΜΠΟΛΕΣΛΑΒ ΠΡΟΥΣ

ΜΙΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 9)

του, τὸ ἔκρυψε γρήγορα κάτω ἀπὸ μὴ ἑφημερίδα, μόλις εἶδε τὸν Μαλθῶ νὰ παρουσιάζεται ἀπότομα μπροστὰ του.

— Ἐσὺ ἐδῶ; τοῦ εἶπε κατάπληκτος.

— Ἀγαπητέ μου Νταρράς, τοῦ ἀπάντησε ὁ πιανίστας, ναί, ἐγὼ εἶμαι...

Καὶ πλησιάζοντας μὲ τρόπο πῆρε τὸ πιστόλι στὰ χέρια του. Ἐπειτα, πνιγμένος ἀπὸ τὴ συγκίνησι, ἔξακολούθησε:

— Καταλαβαίνω, καλέ μου φίλε, ὅτι στὴ θέσι πού βρίσκεσαι τώρα δὲν ἔχεις τὴ δύναμι νὰ σκοτωθῆς... Κι' ὡστόσο θέλεις νὰ σώσης τὴν τιμὴ σου! Ἄ, Νταρράς, πέρυσι τέτοιον καιρὸ, μοῦ ἔσωσες τὴ ζωῆ... Σήμερα εἶνε ἡ σειρά μου

ΤΑ ΜΑΓΚΙΚΑ ΚΑΙ ΤΑ ΡΕΜΠΕΤΙΚΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 5)

(Ρε φ ρ α ἰ ν)

Μι' Ἀθηναία, μὰ Σμυρνιά κ.λ.π.

Θὰ κατέβω στοῦ Τσελέπη μέσ' τὸν Πειραιᾶ καὶ θ' ἀνάψω φῖνο γλέντι σ' ὅλη τὴ μαγκ μὲ ζουρνάδες, μὲ νταούλια καὶ καλὸ κρασί κι' ὠμορφα κορίτσια θέλω νὰ γλεντῶ μαζί.

(Ρε φ ρ α ἰ ν)

Μι' Ἀθηναία, μὰ Σμυρνιά κ.λ.π.

ΕΜΑΘΑ ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΥΕΣΑΙ

Ἐμαθα πὼς παντρεύεσαι, ἔ ρέ καιμὸς, τὴν Κυριακὴ στὰ Λιόσια καὶ παίρνεις ἄντρα πλούσιο, καλὸ μικρὸ, μὲ λίρες καὶ μὲ γρόσια.

(Ρε φ ρ α ἰ ν)

Γι' αὐτὸ ἀπόψε, ζούζια μου, θέλω ν' ἀνταμωθοῦμε ἐγὼ, ἐσὺ κ' ἡ μάνα σου ἢ μάγισσα γιὰ νὰ λογαριαστοῦμε.

Ἐμαθα πὼς παντρεύεσαι ρέ βάσανο καὶ παίρνεις ἄλλο ἄντρα, πούχει ὄνο σπίτι διπλάτα καὶ μὴ μεγάλη μάντρα

(Ρε φ ρ α ἰ ν)

Μ' αὐτὴ ἢ κακιά ἢ μάνα σου πολὺ θά μετανιώση καὶ τὴ ζημιὰ πού μούκανε ἢ μάγισσα αὐτὴ, θά τὴν πληρωσῶ.

Ἐμαθα πὼς παντρεύεσαι, ἔ ρέ, φωτιές μὰ ξέρεις τί θά κάνω; θά σὰς σκοτώσω καὶ τοὺς δυὸ μὲ μαχαίριές κ' ὕστερα ἄς πεθάνω.

(Ρε φ ρ α ἰ ν)

Κι' αὐτὴ ἢ κακιά ἢ μάνα σου κ.λ.π.

Νὰ κι' ἕνα ὄραϊο, ὄραιότατο μάλιστα στὴ μουσικὴ του, «χασάπικο», τοῦ ὁποῦ δυστυχῶς ἀγνοοῦμε τὸν ποιητὴ καὶ συνθέτη καὶ τὸ ὁποῖο εἶνε πολὺ «ἄ ν θ ὀ γ κ» στοὺς κρεμπέτικους κύκλους:

Κάποτε ἤμουνα κι' ἐγὼ
παιδί, ἀπὸ τὰ φῖνα
καὶ ἡ καρδιά μου πόναγε
γιὰ μὴ σφοδρὴ τσαχλίνα.

Ὅταν τὴν καιρὰ μαζί
ὁ κόσμος μὲ κτυποῦσε,
μ' αὐτὴ μου τὴν κοπάναγε
καὶ μ' ἄλλους ἐγλεντοῦσε.

Καὶ ἀπὸ τότε πειὰ κι' ἐγὼ
καιμῖα δὲν γουστάρω,
τὸ τσιγαράκι μου κρατᾶ
καὶ ἀργιῆ φοιμάρω...

Τὰ τραγούδια αὐτὰ κυκλοφοροῦν καὶ εἰς τευχίδια, σε χιλιάδες ἀντιτύπων. Γιατί ὄχι; Ἐχει καὶ ὁ λαὸς τὴν ποιησὶ του.

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

νὰ σώσω τὴν τιμὴ σου...

Καὶ μὲ μὴ γρήγορη κίνησι, πιστόλισε τὸν τραπεζίτη. Ὁ Νταρράς μ' ἕνα μισόσβυστο «εὐχαριστῶ» σωριάσθηκε αἰμόφυρτος μπροστὰ στὸ γραφεῖο του.

Ὁ Μαλθῶ, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ τὴ φρίκη, τὸν κύτταξε σὰν τρελλός. Ἐπειτα ἔσκυψε ἀπὸ πάνω του καὶ ἄρχισε νὰ ψιθυρίζη μὲ παράπονο:

— Φίλε μου, μοναδικέ μου φίλε...

Μὰ οἱ ἀστυνομικοὶ, μὲ τὸ ἔνταλμα συλλήψεως, εἶχαν μπῆ κιόλας στὸ γραφεῖο. Καὶ μπροστὰ σ' ἐκείνη τὴ συγκινητικὴ σκηνή, πίστεψαν ὅτι ὁ τραπεζίτης Ἄνρι Νταρράς εἶχε αὐτοκτονήσει...

ΠΙΕΡ ΖΑΝΝΕΡΕ